

เช้าวันหนึ่ง เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น พุดกับตัวเองว่า “โอย ไม่อยากลุกจากที่นอนซึ่งเป็นวันหยุด แต่ก็ต้องรีบลุกขึ้น เตรียมตัวไปเข้าเวร วันนั้นเป็นเวรเช้า บ่ายที่ห้องคลอด เวรตีกรับใหม่ไว้ ๑ คน G๑ เปิด ๑ เซ็น ก็ปฏิบัติภารกิจในเวรไปเรื่อยๆ ตามสเตป

จนกระทั่งบ่าย ๓ กว่า คนไข้เริ่มปวดท้อง พยาบาลตรวจภายในได้ ๖ เซ็น คนไข้ก็ร้องครวญคราง ด้วยอาการปวดมาก ท้องแรกก็ยังไม่ค่อยรู้ความเจ็บปวดเท่าไร จนกระทั่งเวลา ๑๗.๐๐ น. ย้ายคนไข้เข้าห้องคลอด คนไข้เข้าห้องคลอดใช้เวลาเชียร์เบ่ง ประมาณ ๑ ชั่วโมง ไม่คลอด พยาบาลโทรรายงานแพทย์มาดูตรวจดูแล้วบอกว่า จะส่งโรงพยาบาลบุรีรัมย์ หมอบอกว่า หรือว่า ลองเบ่งดูอีกที คนไข้ก็ปวดและก็เบ่งอีกครั้ง พร้อมพยาบาลผู้ช่วยเหลือคนไข้ช่วยกัน สุดท้ายคนไข้คลอดที่เรา ไม่ได้ไปโรงพยาบาลบุรีรัมย์ พอเด็กคลอดเสร็จ

คุณแม่น้ำตาไหล ทั้งเหนื่อยทั้งดีใจ พอติดฉันอยู่ข้างๆ คนไข้บอกว่า ขอกอดหน่อย ฉันก็ไปข้างๆ ให้เขากอด ก็เลยบอกว่า เก่ง ๆ แล้ว กอดแล้วฉันก็บอกเขาว่า “ขอตัวไปดูแลเด็กก่อนนะ” ยิ้มให้กันให้กำลังใจคนไข้ ก็มีความสุข ในส่วนของฉันเองและคนไข้ก็คิดว่าก็จะมีสุขเหมือนกันค่ะ

เฉลียว สิงห์กัลย์
พนักงานช่วยเหลือคนไข้